

(อม.๓๓)

คำพิพากษา

คดีหมายเลขดำที่ อม. ๑๑/๒๕๖๕

คดีหมายเลขแดงที่ อม. ๓๐/๒๕๖๖

ในพระปรมาภิไธยพระมหากษัตริย์
ศาลฎีกาแผนกคดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง

วันที่ ๒๖ เดือน ธันวาคม พุทธศักราช ๒๕๖๖

ระหว่าง	อัยการสูงสุด	โจทก์
	นางสาวยิ่งลักษณ์ ชินวัตร	จำเลย

เรื่อง ความผิดต่อตำแหน่งหน้าที่ราชการ ความผิดต่อพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วย
การป้องกันและปราบปรามการทุจริต

โจทก์ฟ้องและแก้ฟ้องว่า จำเลยดำรงตำแหน่งนายกรัฐมนตรีและรักษาการนายกรัฐมนตรี
ในฐานะหัวหน้ารัฐบาล ซึ่งเป็นเจ้าพนักงานและเจ้าหน้าที่ของรัฐ มีอำนาจหน้าที่ตามพระราชบัญญัติ
ระเบียบบริหารราชการแผ่นดิน พ.ศ. ๒๕๓๔ มาตรา ๑๑ ซึ่งรวมถึงกำกับโดยทั่วไปซึ่งการบริหารราชการแผ่นดิน
มอบหมายให้รองนายกรัฐมนตรีกำกับการบริหารราชการของกระทรวงหรือทบวง บังคับบัญชาข้าราชการ
ฝ่ายบริหารทุกตำแหน่ง สั่งให้ข้าราชการซึ่งสังกัดกระทรวง ทบวง กรมหนึ่งมาปฏิบัติราชการสำนักนายกรัฐมนตรี
แต่งตั้งข้าราชการซึ่งสังกัดกระทรวง ทบวง กรมหนึ่งไปดำรงตำแหน่งของอีกกระทรวง ทบวง กรมหนึ่ง
แต่งตั้งข้าราชการการเมืองให้ปฏิบัติราชการในสำนักนายกรัฐมนตรี จำเลยในฐานะนายกรัฐมนตรี
มีหน้าที่กำกับดูแลทุกหน่วยงานของรัฐ และเป็นผู้บังคับบัญชาเจ้าหน้าที่ของรัฐ และมีอำนาจกำกับดูแล
กิจการทั่วไปในหน่วยงานของรัฐทุกหน่วย ทั้งในส่วนของปฏิบัติราชการในการกำกับดูแลโดยตรง

และมอบหมายให้รองนายกรัฐมนตรีหรือรัฐมนตรีประจำสำนักนายกรัฐมนตรีปฏิบัติราชการแทนนายกรัฐมนตรี แต่ยังคงมีหน้าที่ติดตามผลการปฏิบัติราชการของผู้รับมอบอำนาจ จำเลยในฐานะหัวหน้าฝ่ายบริหาร จึงมีอำนาจกำหนดและกำกับนโยบายสูงสุดในการบริหารราชการแผ่นดินตามแนวนโยบายพื้นฐานแห่งรัฐ อีกทั้งกำกับดูแลและบังคับบัญชาให้เจ้าหน้าที่ของรัฐฝ่ายบริหาร ตระเตรียม และปฏิบัติการให้เป็นไปตามนโยบายที่ฝ่ายบริหารกำหนด รวมทั้งมีอำนาจหน้าที่รับผิดชอบนโยบายของคณะรัฐมนตรีที่แถลงต่อรัฐสภา เมื่อระหว่างวันที่ ๒๓ สิงหาคม ๒๕๕๔ ถึงวันที่ ๒๖ ตุลาคม ๒๕๕๔ เวลากลางวันและกลางคืนต่อเนื่องกัน จำเลยออกคำสั่งสำนักนายกรัฐมนตรี ที่ ๑๔๑/๒๕๕๔ ลงวันที่ ๒๕ สิงหาคม ๒๕๕๔ เรื่อง มอบหมาย และมอบอำนาจให้รองนายกรัฐมนตรี และรัฐมนตรีประจำสำนักนายกรัฐมนตรี ปฏิบัติราชการแทนนายกรัฐมนตรี โดยมอบหมายและมอบอำนาจให้รองนายกรัฐมนตรี (ร้อยตำรวจเอก เฉลิม อยู่บำรุง) กำกับการบริหารราชการ และสั่งและปฏิบัติราชการสำนักงานตำรวจแห่งชาติแทน มอบหมายและมอบอำนาจให้รองนายกรัฐมนตรี (พลตำรวจเอก โกวิท วัฒนะ) กำกับการบริหารราชการและสั่งและปฏิบัติราชการสำนักงานสภามันคงแห่งชาติแทน และมอบหมายและมอบอำนาจให้รัฐมนตรีประจำสำนักนายกรัฐมนตรี (นางสาวกฤษณา สีหลักษณ์) สั่งและปฏิบัติราชการสำนักเลขาธิการนายกรัฐมนตรีแทน ต่อมาวันที่ ๒ กันยายน ๒๕๕๔ ร้อยตำรวจเอก เฉลิม ให้สัมภาษณ์ต่อสื่อมวลชนว่า “พลตำรวจเอก วิเชียร พงษ์โพธิ์ศรี ผู้บัญชาการตำรวจแห่งชาติ เหมาะสมที่จะไปดำรงตำแหน่งเลขาธิการสภามันคงแห่งชาติมากกว่าปลัดกระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา เพราะเป็นผู้มีความสุขุมและเชี่ยวชาญในเรื่องของการวางแผน แต่ไม่เชี่ยวชาญในเรื่องของการปราบปราม ทั้งนี้ เรื่องดังกล่าวได้พูดคุยกับพลตำรวจเอก วิเชียร ด้วยตนเองแล้ว ส่วน นายถวิล เปลี่ยนศรี ยังไม่ทราบว่าจะให้นั่งในตำแหน่งใด แต่หากตนเป็น นายถวิล ก็คงจะขอย้ายตัวเอง เพราะที่ผ่านมาทำหน้าที่เป็นเลขาธิการศูนย์อำนวยการแก้ไขสถานการณ์ฉุกเฉิน (ศอฉ.) รัฐบาลคงไม่ต้องการให้อยู่” “จะเสนอชื่อ พลตำรวจเอก เปรียวพันธ์ ดามาพงศ์ ขึ้นเป็น ผบ.ตร. คนใหม่หลังจากตัดสินใจย้าย พลตำรวจเอก วิเชียร ไปเป็นเลขาธิการ สมช. ซึ่งจะโยก นายถวิล ไปประจำสำนักนายกรัฐมนตรี ...คุยกับนายฯ แล้ว มอบหมายให้ตนจัดการเต็มที่” “...พลตำรวจเอก วิเชียร ได้ส่งจดหมายว่าสมัครใจจะไปเป็นเลขาธิการสภามันคงแห่งชาติ ซึ่งจะเสนอชื่อในการประชุมคณะรัฐมนตรี วันที่ ๖ กันยายน ๒๕๕๔ ส่วน นายถวิล อาจจะย้ายไปเป็นที่ปรึกษานายกรัฐมนตรีฝ่ายข้าราชการประจำ หรือตำแหน่งอื่น...” “...นายถวิล เป็นเลขาธิการ สมช. ที่ทำงานในคณะรัฐมนตรีพรรคประชาธิปัตย์มาก่อน

จึงเป็นไปได้ที่จะมานั่งทำงานกับรัฐบาลชุดนี้...” และวันที่ ๓ กันยายน ๒๕๕๔ ร้อยตำรวจเอก เฉลิม ให้สัมภาษณ์อีกว่า “การปรับ นายถวิล ออกจากตำแหน่งเลขาธิการ สมช. เพื่อปรับเปลี่ยนให้ พลตำรวจเอก วิเชียร มาอยู่ในตำแหน่งนี้ เพื่อเอาพลตำรวจเอก เปรี้ยวพันธ์ ดามาพงศ์ มาปราบปรามยาเสพติดและปราบอาชญากรรม คู่กับพลตำรวจเอก ภาณุพงศ์ สิงหรา ณ อยุธยา รองผู้บัญชาการตำรวจแห่งชาติ ไม่ได้มีข้อเท็จจริงเป็นอย่างอื่น ส่วนการให้ความเป็นธรรมกับ นายถวิล นั้น ขึ้นอยู่กับนายกรัฐมนตรีจะพิจารณา เพราะได้รับมอบหมายให้รัฐมนตรีเสนอ ก็เสนอตามขั้นตอน ...” ต่อมาวันที่ ๔ กันยายน ๒๕๕๔ นายบัณฑิต สุภัควณิช เลขาธิการนายกรัฐมนตรี จัดทำบันทึกข้อความลับมาก ที่ นร ๐๔๐๑.๒/๒๔๑๘ ลงวันที่ ๔ กันยายน ๒๕๕๔ ซึ่งตรงกับวันอาทิตย์ ถึงรัฐมนตรีประจำสำนักนายกรัฐมนตรี (นางสาวกฤษณา สีหลักษณ์) แจ้งว่าเห็นควรให้ความเห็นชอบและยินยอมรับโอน นายถวิล และดำเนินการทบทวนขอรับความเห็นชอบและยินยอมจากรองนายกรัฐมนตรี (พลตำรวจเอก โกวิท) กับจัดทำบันทึกข้อความลับมาก ที่ นร ๐๔๐๑.๒/๘๓๐๓ ลงวันที่ ๔ กันยายน ๒๕๕๔ ถึงรองนายกรัฐมนตรี (พลตำรวจเอก โกวิท) แจ้งว่า รัฐมนตรีประจำสำนักนายกรัฐมนตรี ให้ความเห็นชอบและยินยอมรับโอน นายถวิล มาแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งที่ปรึกษานายกรัฐมนตรี ฝ่ายข้าราชการประจำ ตำแหน่งเลขที่ ๖ สำนักเลขาธิการนายกรัฐมนตรี สำนักนายกรัฐมนตรีแล้ว ซึ่งเป็นความเท็จ เนื่องจาก นางสาวกฤษณา ยังไม่ได้พิจารณาให้ความเห็นชอบตามข้อเสนอดังกล่าวของ นายบัณฑิต วันที่ ๕ กันยายน ๒๕๕๔ นางสาวกฤษณา และพลตำรวจเอก โกวิท ให้ความเห็นชอบตามข้อเสนอของ นายบัณฑิต แล้ว นางสาวกฤษณา มีหนังสือสำนักเลขาธิการนายกรัฐมนตรีลับมาก ที่ นร ๐๔๐๑.๒/๘๓๐๒ ลงวันที่ ๕ กันยายน ๒๕๕๔ ถึงเลขาธิการคณะรัฐมนตรี เพื่อขอให้นำเรื่องการโอน นายถวิล มาปฏิบัติราชการที่สำนักนายกรัฐมนตรี เสนอคณะรัฐมนตรีพิจารณาอนุมัติ โดยแจ้งว่าเป็นเรื่องที่มีความจำเป็นเร่งด่วนขอให้เสนอคณะรัฐมนตรีเป็นวาระจร ซึ่งจำเลยได้อนุมัติให้เสนอคณะรัฐมนตรีเป็นวาระจรในวันที่ ๖ กันยายน ๒๕๕๔ เมื่อถึงวันดังกล่าวที่ประชุมคณะรัฐมนตรีมีมติอนุมัติให้โอน นายถวิล จากตำแหน่งเลขาธิการสภาความมั่นคงแห่งชาติมาแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งที่ปรึกษานายกรัฐมนตรี ฝ่ายข้าราชการประจำตามที่จำเลย ร้อยตำรวจเอก เฉลิม พลตำรวจเอก โกวิท และ นางสาวกฤษณา ได้เข้าร่วมประชุมและลงมติอนุมัติ วันที่ ๗ กันยายน ๒๕๕๔ นายบัณฑิต มีบันทึกข้อความ ที่ สบก.(กบค.) ๒๔๕๓/๒๕๕๔ ลงวันที่ ๗ กันยายน ๒๕๕๔ เสนอจำเลย เพื่อให้มีคำสั่งให้ นายถวิล มาปฏิบัติราชการ

ที่สำนักนายกรัฐมนตรี จำเลยลงนามคำสั่งนายกรัฐมนตรีที่ ๑๕๒/๒๕๕๔ ลงวันที่ ๗ กันยายน ๒๕๕๔ เรื่อง ให้ข้าราชการมาปฏิบัติราชการสำนักนายกรัฐมนตรี เพื่อให้ นายถวิล มาปฏิบัติราชการสำนักนายกรัฐมนตรี แล้ว นายบัณฑิต มีบันทึกข้อความสำนักเลขาธิการนายกรัฐมนตรี ที่ สบก.(กบค.) ๒๔๖๖/๒๕๕๔ ลงวันที่ ๗ กันยายน ๒๕๕๔ เสนอจำเลยให้ นายถวิล อยู่ในบังคับบัญชาของรองนายกรัฐมนตรี (พลตำรวจเอก โกวิท) และมอบหมายให้ปฏิบัติราชการประจำรองนายกรัฐมนตรีเกี่ยวกับงานด้านความมั่นคงของประเทศ ในการอำนวยการและประสานการปฏิบัติตามนโยบายและยุทธศาสตร์ความมั่นคงแห่งชาติกับหน่วยงานของรัฐ ภาคเอกชน สถาบันวิชาการและสถาบันการศึกษาให้สอดคล้องกันและมีบูรณาการและเสนอแนะ และจัดทำนโยบาย อำนวยการ พัฒนา ประสานการจัดการและติดตามประเมินผลด้านการข่าวกรอง การต่อต้านการข่าวกรอง การรักษาความปลอดภัยแห่งชาติ รวมทั้งเสนอแนะแนวทางในการพัฒนานโยบาย อำนวยการข่าวกรอง การพัฒนาองค์กรข่าวกรองและการต่อต้านข่าวกรอง รวมทั้งการปฏิบัติราชการด้านอื่น ๆ ตามที่ได้รับมอบหมาย จำเลยลงนามรับทราบและเห็นชอบให้ดำเนินการต่อไปตามที่เสนอ วันที่ ๒๙ กันยายน ๒๕๕๔ พลตำรวจเอก โกวิท มีหนังสือสำนักงานสภาความมั่นคงแห่งชาติ ที่ นร ๐๘๐๑/๕๔๑๑ ลงวันที่ ๒๙ กันยายน ๒๕๕๔ ถึงผู้บัญชาการตำรวจแห่งชาติแจ้งขอรับโอนพลตำรวจเอก วิเชียร ไปดำรงตำแหน่งเลขาธิการสภาความมั่นคงแห่งชาติ สำนักงานสภาความมั่นคงแห่งชาติ วันที่ ๓๐ กันยายน ๒๕๕๔ มีพระบรมราชโองการโปรดเกล้าฯ ให้ นายถวิล พ้นจากตำแหน่งเลขาธิการสภาความมั่นคงแห่งชาติ และแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งที่ปรึกษานายกรัฐมนตรีฝ่ายข้าราชการประจำ สำนักเลขาธิการนายกรัฐมนตรี สำนักนายกรัฐมนตรี ตามประกาศสำนักนายกรัฐมนตรีลงวันที่ ๓๐ กันยายน ๒๕๕๔ โดยจำเลย เป็นผู้รับสนองพระบรมราชโองการ วันที่ ๓ ตุลาคม ๒๕๕๔ พลตำรวจเอก โกวิท มีหนังสือสำนักงาน สภาความมั่นคงแห่งชาติ ถัดมาก ต่อมาที่สุด ที่ นร ๐๘๐๑/๑๑๐๓ ลงวันที่ ๓ ตุลาคม ๒๕๕๔ ถึงเลขาธิการคณะรัฐมนตรี แจ้งว่าพลตำรวจเอก โกวิท และร้อยตำรวจเอก เฉลิม พิจารณาเห็นชอบให้รับโอน พลตำรวจเอก วิเชียร มาแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งเลขาธิการสภาความมั่นคงแห่งชาติ วันที่ ๔ ตุลาคม ๒๕๕๔ จำเลยในฐานะนายกรัฐมนตรีร่วมกับคณะรัฐมนตรีมีมติอนุมัติแต่งตั้งพลตำรวจเอก วิเชียร ให้ดำรงตำแหน่ง เลขาธิการสภาความมั่นคงแห่งชาติ ตามที่พลตำรวจเอก โกวิท เสนอ และได้มีพระบรมราชโองการโปรดเกล้าฯ ให้พลตำรวจเอก วิเชียร พ้นจากตำแหน่งผู้บัญชาการตำรวจแห่งชาติและแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งเลขาธิการ

สภาความมั่นคงแห่งชาติตั้งแต่วันที่ ๑๔ ตุลาคม ๒๕๕๔ โดยจำเลยเป็นผู้รับสนองพระบรมราชโองการ และมีผลให้ตำแหน่งผู้บัญชาการตำรวจแห่งชาติว่างลง วันที่ ๑๙ ตุลาคม ๒๕๕๔ จำเลยในฐานะนายกรัฐมนตรี และประธานกรรมการนโยบายตำรวจแห่งชาติเสนอชื่อพลตำรวจเอก เปรี้ยวพันธ์ ดามาพงศ์ รองผู้บัญชาการตำรวจแห่งชาติ ซึ่งเป็นเครือญาติของจำเลยให้ดำรงตำแหน่งผู้บัญชาการตำรวจแห่งชาติ ต่อที่ประชุมคณะกรรมการนโยบายตำรวจแห่งชาติ (ก.ต.ช.) ในการประชุมครั้งที่ ๕/๒๕๕๔ จำเลยและกรรมการนโยบายตำรวจแห่งชาติคนอื่นมีมติเห็นชอบตามที่จำเลยเสนอ ต่อมาเมื่อพระบรมราชโองการโปรดเกล้าฯ ให้พลตำรวจเอก เปรี้ยวพันธ์ พ้นจากตำแหน่งรองผู้บัญชาการตำรวจแห่งชาติและแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งผู้บัญชาการตำรวจแห่งชาติ ตั้งแต่วันที่ ๒๖ ตุลาคม ๒๕๕๔ จำเลยเป็นผู้รับสนองพระบรมราชโองการ ต่อมา นายถวิล เข้าร้องทุกข์ต่อคณะกรรมการพิทักษ์ระบบคุณธรรม แต่คณะกรรมการพิทักษ์ระบบคุณธรรม เห็นว่าคำร้องทุกข์ฟังไม่ขึ้น ให้ยกคำร้องทุกข์ นายถวิล จึงฟ้องจำเลยและคณะกรรมการพิทักษ์ระบบคุณธรรม ต่อศาลปกครองกลาง ต่อมาวันที่ ๒๐ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๗ ศาลปกครองสูงสุดมีคำพิพากษาว่าจำเลย มีคำสั่งโอน นายถวิล เป็นการใช้ดุลพินิจโดยมิชอบ เนื่องจากเหตุผลในการมีคำสั่งมิได้เป็นไปตามที่จำเลยอ้าง ทั้งไม่ปรากฏว่าจำเลยได้อ้างเหตุผลว่า นายถวิล ปฏิบัติหน้าที่โดยไม่มีประสิทธิภาพ มีข้อบกพร่องหรือไม่สนองนโยบายของรัฐบาล ซึ่งจะถือได้ว่ามีเหตุผลสมควรที่ผู้บังคับบัญชาสามารถสั่งโอนได้ตามความเหมาะสม ตามคำพิพากษาศาลปกครองสูงสุดคดีหมายเลขดำที่ อ.๙๙๒/๒๕๕๖ หมายเลขแดงที่ อ.๓๓/๒๕๕๗ วันที่ ๗ พฤษภาคม ๒๕๕๗ ศาลรัฐธรรมนูญมีคำวินิจฉัยที่ ๙/๒๕๕๗ ให้จำเลยพ้นจากตำแหน่ง นายกรัฐมนตรีเป็นการเฉพาะตัว สรุปได้ว่าจำเลยดำเนินการแต่งตั้ง โยกย้าย และให้ นายถวิล พ้นจากตำแหน่ง เป็นส่วนหนึ่งของกระบวนการเดียวกันและมีความเชื่อมโยงกันกับการบรรจุแต่งตั้งพลตำรวจเอก เปรี้ยวพันธ์ ขึ้นดำรงตำแหน่งผู้บัญชาการตำรวจแห่งชาติ อันแสดงให้เห็นถึงการมีผลประโยชน์ทับซ้อนและมีวาระซ่อนเร้น โดยจำเลยใช้สถานะหรือตำแหน่งการเป็นนายกรัฐมนตรีเข้าไปก้าวกายแทรกแซงการแต่งตั้ง โยกย้าย หรือการให้พ้นจากตำแหน่งข้าราชการซึ่งมีตำแหน่งเงินเดือนประจำและมีใช้ข้าราชการการเมือง อันเป็นการต้องห้ามตามรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ การกระทำของจำเลย ตั้งแต่การดำเนินการแต่งตั้ง โยกย้าย และให้ นายถวิล พ้นจากตำแหน่งเลขาธิการสภาความมั่นคงแห่งชาติ โดยไม่ได้ปฏิบัติตามพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑ มาตรา ๕๗ วรรคสอง

เป็นส่วนหนึ่งและเชื่อมโยงกับการโอนย้ายพลตำรวจเอก วิเชียร ซึ่งขณะนั้นดำรงตำแหน่งผู้บัญชาการตำรวจแห่งชาติ ให้ไปดำรงตำแหน่งเลขาธิการสภาความมั่นคงแห่งชาติ และบรรจุแต่งตั้งพลตำรวจเอก เปรี้ยวพันธ์ ขึ้นดำรงตำแหน่งผู้บัญชาการตำรวจแห่งชาติ ถือได้ว่าเป็นการเข้าไปแทรกแซงและก้าวล่วงการแต่งตั้งโยกย้าย หรือการให้พ้นจากตำแหน่งข้าราชการซึ่งมีตำแหน่งเงินเดือนประจำและมีใช้ข้าราชการการเมือง อันเป็นการต้องห้ามตามรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ มาตรา ๒๖๘ ประกอบมาตรา ๒๖๖ (๒) (๓) และเป็นไปเพื่อประโยชน์ของพลตำรวจเอก เปรี้ยวพันธ์ เครือญาติของจำเลย เนื่องจากพลตำรวจเอก วิเชียร มีกำหนดเกษียณอายุราชการในวันที่ ๓๐ กันยายน ๒๕๕๖ หากยังดำรงตำแหน่งผู้บัญชาการตำรวจแห่งชาติ พลตำรวจเอก เปรี้ยวพันธ์ มีกำหนดเกษียณอายุราชการ ในวันที่ ๓๐ กันยายน ๒๕๕๔ (ที่ถูก ๒๕๕๕) ย่อมไม่มีโอกาสดำรงตำแหน่งดังกล่าว อันเป็นความผิดฐานเป็นเจ้าพนักงานปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่โดยมิชอบ เพื่อให้เกิดความเสียหายแก่ผู้หนึ่งผู้ใด หรือปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่โดยทุจริต และฐานเป็นเจ้าหน้าที่ของรัฐปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติอย่างใดในตำแหน่งหรือหน้าที่ หรือใช้อำนาจในตำแหน่งหรือหน้าที่โดยมิชอบเพื่อให้เกิดความเสียหายแก่ผู้หนึ่งผู้ใด หรือปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่โดยทุจริต เหตุเกิดที่ทำเนียบรัฐบาล แขวงดุสิต เขตดุสิต กรุงเทพมหานคร จำเลย เป็นบุคคลเดียวกับจำเลยในคดีหมายเลขแดงที่ อม.๒๑๑/๒๕๖๐ และจำเลยที่ ๑ ในคดีอาญา หมายเลขดำที่ อม.๒/๒๕๖๕ ของศาลนี้ ขอให้ลงโทษตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๑๕๗ พระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๔๒ มาตรา ๑๒๗/๑ ประกอบพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๖๑ มาตรา ๑๙๒ และนับโทษจำคุกจำเลยในคดีนี้ต่อจากโทษจำคุกของจำเลยในคดีดังกล่าว

ศาลมีคำสั่งประทับฟ้องไว้พิจารณากรณีไม่ปรากฏจำเลยต่อหน้าศาล ตามพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยวิธีพิจารณาคดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง พ.ศ. ๒๕๖๐ มาตรา ๒๗ ศาลส่งหมายเรียกและสำเนาคำฟ้องให้จำเลยทราบโดยชอบแล้ว จำเลยไม่มาศาล ศาลออกหมายจับแล้ว ไม่สามารถจับตัวได้ภายในกำหนด จึงพิจารณาคดีโดยไม่ต้องกระทำต่อหน้าจำเลย แต่จำเลยตั้งทนายความมาดำเนินการแทน ตามมาตรา ๒๘ จำเลยไม่มาศาลในวันนัดพิจารณาครั้งแรก ถือว่าจำเลยให้การปฏิเสธ ตามมาตรา ๓๓ วรรคสาม

พิเคราะห์พยานหลักฐานจากการไต่สวนของศาลฎีกาแผนกคดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง ประกอบสำนวนการไต่สวนของคณะกรรมการ ป.ป.ช. แล้ว ข้อเท็จจริงเบื้องต้นที่คู่ความรับกันและไม่ได้แย้งกันฟังได้ว่า เมื่อวันที่ ๕ สิงหาคม ๒๕๕๔ จำเลยดำรงตำแหน่งนายกรัฐมนตรี จึงเป็นเจ้าหน้าที่ของรัฐตามพระราชบัญญัติ ประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๔๒ มาตรา ๔ และพระราชบัญญัติ ประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๖๑ มาตรา ๔ ประกอบมาตรา ๑๙๘ วันที่ ๒๓ สิงหาคม ๒๕๕๔ จำเลยแถลงนโยบายต่อรัฐสภา ตามเอกสารหมายเลข ๑๔๗ วันที่ ๒๕ สิงหาคม ๒๕๕๔ จำเลยมีคำสั่งสำนักนายกรัฐมนตรี ที่ ๑๔๑/๒๕๕๔ มอบหมายและมอบอำนาจให้รองนายกรัฐมนตรี (ร้อยตำรวจเอก เฉลิม อยู่บำรุง) กำกับการบริหารราชการและสั่งและปฏิบัติราชการสำนักงานตำรวจแห่งชาติแทน ให้รองนายกรัฐมนตรี (พลตำรวจเอก โกวิท วัฒนะ) กำกับการบริหารราชการและสั่งและปฏิบัติราชการ สำนักงานสภาความมั่นคงแห่งชาติแทน ให้รัฐมนตรีประจำสำนักนายกรัฐมนตรี (นางสาวกฤษณา สีหลักษณ์) สั่งและปฏิบัติราชการสำนักเลขาธิการนายกรัฐมนตรีแทนตามเอกสารหมายเลข ๑๓๒ วันที่ ๔ กันยายน ๒๕๕๔ นายบัณฑิต สุภักค์วิช เลขาธิการนายกรัฐมนตรี มีบันทึกข้อความ ลับมาก ที่ นร ๐๔๐๑.๒/๒๕๑๘ ลงวันที่ ๔ กันยายน ๒๕๕๔ (ซึ่งเป็นวันอาทิตย์) ถึงรัฐมนตรีประจำสำนักนายกรัฐมนตรี (นางสาวกฤษณา) เพื่อขอความเห็นชอบและยินยอมการรับโอน นายถวิล มาดำรงตำแหน่งที่ปรึกษานายกรัฐมนตรีฝ่ายข้าราชการประจำ และดำเนินการหาบทามขอรับความเห็นชอบและยินยอมจากรองนายกรัฐมนตรี (พลตำรวจเอก โกวิท) ตามเอกสารหมายเลข ๑๑๔ หน้า ๑๒๐๑ และ ๑๒๐๒ กับมีบันทึกข้อความ ลับมาก ที่ นร ๐๔๐๑.๒/๘๓๐๓ ถึงรองนายกรัฐมนตรี (พลตำรวจเอก โกวิท) เพื่อขอรับโอน นายถวิล มาดำรงตำแหน่งที่ปรึกษานายกรัฐมนตรี ฝ่ายข้าราชการประจำ โดยระบุว่ารัฐมนตรีประจำสำนักนายกรัฐมนตรี (นางสาวกฤษณา) ในฐานะรัฐมนตรีเจ้าสังกัด ให้ความเห็นชอบและยินยอมการรับโอนแล้ว ซึ่ง นางสาวกฤษณา และพลตำรวจเอก โกวิท ลงนามเห็นชอบ ตามเอกสารหมายเลข ๑๑๔ หน้า ๑๒๐๓ และ ๑๒๐๔ วันที่ ๕ กันยายน ๒๕๕๔ นางสาวกฤษณา มีหนังสือ ลับมาก ที่ นร ๐๔๐๑.๒/๘๓๐๒ ถึงเลขาธิการคณะรัฐมนตรีขอให้นำเรื่องการรับโอน ข้าราชการดังกล่าวเสนอให้คณะรัฐมนตรีพิจารณาอนุมัติ ตามเอกสารหมายเลข ๑๓๕ และแจ้งด้วยว่าเป็นเรื่องที่มีความจำเป็นเร่งด่วน ตามมาตรา ๙ แห่งพระราชกฤษฎีกาว่าด้วยการเสนอเรื่องและการประชุม คณะรัฐมนตรี พ.ศ. ๒๕๔๘ ขอให้นำเสนอคณะรัฐมนตรีเป็นวาระจรในวันที่ ๖ กันยายน ๒๕๕๔ ซึ่งจำเลยลงนามอนุมัติตามเสนอ ตามเอกสารหมายเลข ๑๔๘ หน้า ๒๔๗๗ ในวันเดียวกัน นายบัณฑิต

มีบันทึกรายงานขั้นตอนการขอรับโอน นายถวิล ให้นายกรัฐมนตรีทราบ ตามเอกสารหมายเลข จ.๘๖ วันที่ ๖ กันยายน ๒๕๕๔ สำนักเลขาธิการนายกรัฐมนตรีตรวจสอบพบว่าวันที่ ๔ กันยายน ๒๕๕๔ ตรงกับวันอาทิตย์ จึงได้มีการแก้ไขบันทึกข้อความตามเอกสารหมายเลข จ.๑๑๔ หน้า ๑๒๐๑ ถึง ๑๒๐๔ เป็นวันที่ ๕ กันยายน ๒๕๕๔ ต่อมาวันที่ ๖ กันยายน ๒๕๕๔ ที่ประชุมคณะรัฐมนตรีมีมติรับทราบ การโอน นายถวิล มาแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งที่ปรึกษานายกรัฐมนตรีฝ่ายข้าราชการประจำ ตามสรุปผลการประชุมคณะรัฐมนตรีเอกสารหมายเลข จ.๓๕ วันที่ ๗ กันยายน ๒๕๕๔ นายบัณฑิต มีบันทึกเสนอจำเลย เพื่อลงนามคำสั่งให้ นายถวิล มาปฏิบัติราชการที่สำนักนายกรัฐมนตรี ตามเอกสารหมายเลข จ.๗๘ จำเลย จึงลงนามคำสั่งสำนักนายกรัฐมนตรีที่ ๑๕๒/๒๕๕๔ ลงวันที่ ๗ กันยายน ๒๕๕๔ ตามเอกสารหมายเลข จ.๘๑ วันที่ ๘ กันยายน ๒๕๕๔ นายบัณฑิต มีหนังสือแจ้งคำสั่งให้ นายถวิล ทราบตามหนังสือเอกสารหมายเลข จ.๘๐ วันที่ ๑๒ กันยายน ๒๕๕๔ นายถวิล ยื่นคำร้องทุกข์ต่อคณะกรรมการพิทักษ์ระบบคุณธรรม ขอให้มีการสั่งเพิกถอนคำสั่งสำนักนายกรัฐมนตรีที่ให้ไปปฏิบัติราชการที่สำนักนายกรัฐมนตรี และขอกลับไปดำรงตำแหน่ง เลขาธิการสภาความมั่นคงแห่งชาติ ตามเอกสารหมายเลข จ.๑๐๓ วันที่ ๒๙ กันยายน ๒๕๕๔ พลตำรวจเอก โกวิท มีหนังสือถึงผู้บัญชาการตำรวจแห่งชาติ แจ้งว่าขอรับโอนพลตำรวจเอก วิเชียร พงษ์โพธิ์ศรี ไปดำรงตำแหน่งเลขาธิการสภาความมั่นคงแห่งชาติ ตามเอกสารหมายเลข จ.๑๖๐ วันที่ ๓๐ กันยายน ๒๕๕๔ ได้มีประกาศสำนักนายกรัฐมนตรีแต่งตั้งให้ นายถวิล ดำรงตำแหน่งที่ปรึกษานายกรัฐมนตรีฝ่ายข้าราชการประจำ ตามเอกสารหมายเลข จ.๖๘ ในวันเดียวกันพลตำรวจเอก วิเชียร มีหนังสือถึงพลตำรวจเอก โกวิท แจ้งว่าสมัครใจ โอนไปดำรงตำแหน่งเลขาธิการสภาความมั่นคงแห่งชาติ ตามเอกสารหมายเลข จ.๑๖๑ วันที่ ๓ ตุลาคม ๒๕๕๔ พลตำรวจเอก โกวิท มีหนังสือถึงเลขาธิการคณะรัฐมนตรี แจ้งว่าพลตำรวจเอก โกวิท และร้อยตำรวจเอก เฉลิม พิจารณาเห็นชอบให้รับโอนพลตำรวจเอก วิเชียร มาแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งเลขาธิการสภาความมั่นคงแห่งชาติ ตามเอกสารหมายเลข จ.๔๒ วันที่ ๔ ตุลาคม ๒๕๕๔ จำเลยในฐานะนายกรัฐมนตรีร่วมกับคณะรัฐมนตรี มีมติอนุมัติแต่งตั้งพลตำรวจเอก วิเชียร ให้ดำรงตำแหน่งเลขาธิการสภาความมั่นคงแห่งชาติตามที่พลตำรวจเอก โกวิท เสนอตามสำเนาสรุปผลการประชุมคณะรัฐมนตรีเอกสารหมายเลข จ.๔๑ วันที่ ๑๔ ตุลาคม ๒๕๕๔ ได้มีประกาศสำนักนายกรัฐมนตรีแต่งตั้งพลตำรวจเอก วิเชียร ดำรงตำแหน่งเลขาธิการสภาความมั่นคงแห่งชาติ ตามเอกสารหมายเลข จ.๓๗ มีผลทำให้ตำแหน่งผู้บัญชาการตำรวจแห่งชาติว่างลง วันที่ ๑๙ ตุลาคม ๒๕๕๔ จำเลยในฐานะนายกรัฐมนตรีและประธานกรรมการนโยบายตำรวจแห่งชาติ เสนอชื่อพลตำรวจเอก เปรี้ยวพันธ์ ตามาพงศ์

รองผู้บัญชาการตำรวจแห่งชาติ ซึ่งเป็นพี่ชายของอดีตรักษาของพี่ชายจำเลย ให้ดำรงตำแหน่งผู้บัญชาการตำรวจแห่งชาติต่อที่ประชุมคณะกรรมการนโยบายตำรวจแห่งชาติ (ก.ต.ช.) ในการประชุมครั้งที่ ๕/๒๕๕๔ ตามสำเนารายงานการประชุมเอกสารหมายเลข จ.๙๗ ต่อมาได้มีประกาศสำนักนายกรัฐมนตรีแต่งตั้งให้ พลตำรวจเอก เปรี้ยวพันธ์ ดำรงตำแหน่งผู้บัญชาการตำรวจแห่งชาติ ตั้งแต่วันที่ ๒๖ ตุลาคม ๒๕๕๔ ตามเอกสารหมายเลข จ.๓๙ วันที่ ๒๓ มีนาคม ๒๕๕๕ คณะกรรมการวินิจฉัยร้องทุกข์มีคำวินิจฉัยสรุปความเห็นว่าการสับเปลี่ยนบุคคลในตำแหน่งระดับสูงขององค์กรต่าง ๆ พระราชบัญญัติระเบียบบริหารราชการแผ่นดิน พ.ศ. ๒๕๓๔ และที่แก้ไขเพิ่มเติม ได้ให้อำนาจนายกรัฐมนตรี ในฐานะผู้บังคับบัญชาสูงสุดใช้ดุลพินิจในการคัดเลือกบุคคลมาปฏิบัติงานเพื่อประโยชน์ในการบริหาร ข้อเท็จจริงยังไม่เพียงพอที่จะฟังได้ว่าเป็นการใช้ดุลพินิจโดยมิชอบ แต่อย่างไรก็ดี ให้ยกคำร้องทุกข์ ตามเอกสารหมายเลข จ.๑๐๓ หน้า ๘๑๒ ถึง ๘๓๓ ต่อมาวันที่ ๑๐ เมษายน ๒๕๕๕ คณะกรรมการพิทักษ์ระบบคุณธรรมมีคำวินิจฉัยให้ยกคำร้องทุกข์ ตามเอกสารหมายเลข จ.๑๐๓ หน้า ๘๔๗ ถึง ๘๗๐ วันที่ ๓๐ เมษายน ๒๕๕๕ นายถวิล ยืนฟอง ต่อศาลปกครองกลางเป็นคดีหมายเลขดำที่ ๖๓๕/๒๕๕๕ ขอให้เพิกถอนคำสั่งนายกรัฐมนตรี ที่ ๑๕๒/๒๕๕๔ ลงวันที่ ๗ กันยายน ๒๕๕๔ และให้ผู้ฟ้องคดีกลับไปดำรงตำแหน่งเลขาธิการสภาความมั่นคงแห่งชาติ ตามเอกสารหมายเลข จ.๑๔๑ หน้า ๒๑๗๐ ถึง ๒๑๘๕ วันที่ ๓๑ พฤษภาคม ๒๕๕๖ ศาลปกครองกลางมีคำพิพากษาให้เพิกถอนคำสั่งนายกรัฐมนตรี ที่ ๑๕๒/๒๕๕๔ ลงวันที่ ๗ กันยายน ๒๕๕๔ และให้ผู้ฟ้องคดีกลับไปดำรงตำแหน่งเลขาธิการสภาความมั่นคงแห่งชาติ และเพิกถอนประกาศสำนักนายกรัฐมนตรี ลงวันที่ ๓๐ กันยายน ๒๕๕๔ ที่ให้ผู้ฟ้องคดีพ้นจากตำแหน่งเลขาธิการสภาความมั่นคงแห่งชาติ โดยให้มีผลย้อนหลังไปถึงวันที่มีคำสั่งและประกาศฉบับดังกล่าวมีผลบังคับ ตามสำเนาคำพิพากษาคดีหมายเลขดำที่ ๖๓๕/๒๕๕๕ หมายเลขแดงที่ ๘๔๗/๒๕๕๖ เอกสารหมายเลข จ.๑๐๙ วันที่ ๒๐ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๗ ศาลปกครองสูงสุดมีคำพิพากษาว่า การโอนผู้ฟ้องคดีจากตำแหน่งเลขาธิการสภาความมั่นคงแห่งชาติ มาแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งที่ปรึกษานายกรัฐมนตรีฝ่ายข้าราชการประจำ ตามประกาศสำนักนายกรัฐมนตรี ลงวันที่ ๓๐ กันยายน ๒๕๕๔ เป็นการกระทำที่ไม่ชอบด้วยกฎหมาย ให้เพิกถอนประกาศดังกล่าว และให้มีผลย้อนหลังไปถึงวันที่ประกาศมีผลใช้บังคับ ตามสำเนาคำพิพากษาคดีหมายเลขดำที่ อ.๙๙๒/๒๕๕๖ หมายเลขแดงที่ อ.๓๓/๒๕๕๗ เอกสารหมายเลข จ.๑๑๐ วันที่ ๑๐ มีนาคม ๒๕๕๗ นายไพฑูริย์ นิติตะวัน สมาชิกวุฒิสภา และคณะ รวม ๒๘ คน มีหนังสือถึงประธานวุฒิสภาขอให้ส่งความเห็นของสมาชิกวุฒิสภา

เพื่อขอให้ศาลรัฐธรรมนูญวินิจฉัยว่าจำเลยกระทำการอันต้องห้ามตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๖๘ เป็นเหตุให้ความเป็นรัฐมนตรีของจำเลยสิ้นสุดลงเฉพาะตัวตามมาตรา ๑๘๒ (๗) โดยอ้างคำพิพากษาศาลปกครองสูงสุด ตามเอกสารหมายเลข ๑๑๔ วันที่ ๗ พฤษภาคม ๒๕๕๗ ศาลรัฐธรรมนูญมีคำวินิจฉัยที่ ๙/๒๕๕๗ ว่า จำเลยใช้สถานะหรือตำแหน่งการเป็นนายกรัฐมนตรีเข้าไปก้าวก่ายหรือแทรกแซงเพื่อประโยชน์ของตนเอง ของผู้อื่น หรือของพรรคการเมือง ในเรื่องการบรรจุ แต่งตั้ง โยกย้าย โอน เลื่อนตำแหน่ง เลื่อนเงินเดือนหรือการพ้นจากตำแหน่งของข้าราชการซึ่งมีตำแหน่งหรือเงินเดือนประจำและมีใช้ข้าราชการการเมือง จึงต้องด้วยรัฐธรรมนูญมาตรา ๒๖๖ (๒) และ (๓) และถือเป็นการกระทำตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๖๘ อันมีผลทำให้ความเป็นรัฐมนตรีของจำเลยสิ้นสุดลงเป็นการเฉพาะตัวตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๑๘๒ วรรคหนึ่ง (๗) ตามสำเนาคำวินิจฉัยศาลรัฐธรรมนูญ เอกสารหมายเลข ๑๑๒ คณะกรรมการ ป.ป.ช. แต่งตั้งคณะกรรมการไต่สวนดำเนินการไต่สวนข้อเท็จจริงแล้วมีมติว่า การกระทำของจำเลยมีมูลเป็นความผิดตามข้อกล่าวหา จึงส่งรายงาน เอกสาร และความเห็นไปยังโจทก์ ต่อมาโจทก์และคณะกรรมการ ป.ป.ช. ได้ตั้งคณะทำงานเพื่อรวบรวมพยานหลักฐานให้สมบูรณ์ โจทก์จึงยื่นฟ้องจำเลยเป็นคดีนี้

ปัญหาต้องวินิจฉัยประการแรกมีว่า ฟ้องโจทก์ชอบด้วยกฎหมายหรือไม่ จำเลยให้การต่อสู้ว่า ฟ้องโจทก์ไม่ได้บรรยายถึงการกระทำทั้งหลายที่อ้างว่าจำเลยได้กระทำความผิดนั้น เห็นว่า การดำเนินคดีในระบบไต่สวนเป็นหน้าที่ของศาลที่จะต้องตรวจคำฟ้องว่าชอบด้วยกฎหมายหรือไม่ก่อนที่จะมีคำสั่งให้ประทับฟ้อง และเมื่อจำเลยได้รับสำเนาคำฟ้องแล้ว หากจำเลยไม่เข้าใจข้อหาแห่งคำฟ้องอย่างไรก็ชอบที่จะแถลงเพื่อให้ศาลสั่งให้โจทก์ชี้แจงข้อหาที่ฟ้องนั้นหรือแก้ไขเพิ่มเติมรายละเอียดแห่งคำฟ้องจนจำเลยเข้าใจได้ดี แต่จำเลยมิได้ดำเนินการดังกล่าว ประกอบกับฟ้องโจทก์บรรยายถึงการกระทำของจำเลยตั้งแต่การดำเนินการโยกย้ายให้ นายถวิล เปลี่ยนศรี พ้นจากตำแหน่งเลขาธิการสภาความมั่นคงแห่งชาติ โดยไม่ปฏิบัติตามมาตรา ๕๗ วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑ เป็นส่วนหนึ่งและเชื่อมโยงกับการโอนย้ายพลตำรวจเอก วิเชียร พจน์โพธิ์ศรี ผู้บัญชาการตำรวจแห่งชาติ ไปดำรงตำแหน่งเลขาธิการสภาความมั่นคงแห่งชาติ และบรรจุแต่งตั้งพลตำรวจเอก เปรี้ยวพันธ์ ดามาพงศ์ ขึ้นดำรงตำแหน่งผู้บัญชาการตำรวจแห่งชาติ จึงเป็นการแทรกแซงและก้าวก่ายการแต่งตั้ง โยกย้าย หรือให้พ้นจากตำแหน่ง และเป็นไปเพื่อประโยชน์ของพลตำรวจเอก เปรี้ยวพันธ์ ซึ่งเป็นเครือญาติของจำเลย ขอให้ลงโทษตามประมวลกฎหมายอาญา

มาตรา ๑๕๗ พระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๔๒
มาตรา ๑๒๓/๑ ประกอบพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต
พ.ศ. ๒๕๖๑ มาตรา ๑๙๒ อันเป็นการบรรยายถึงการกระทำทั้งหลายในบรรดาที่อ้างว่า จำเลยได้กระทำความผิด
พอสมควรที่จะทำให้จำเลยเข้าใจข้อหาได้ดีแล้ว ดังจะเห็นได้จากที่จำเลยสามารถให้การปฏิเสธต่อผู้คดี
มีรายละเอียดชัดเจนครบถ้วนแล้ว ฟ้องโจทก์จึงขอด้วยกฎหมาย ข้อต่อสู้ของจำเลยข้อนี้ฟังไม่ขึ้น

ปัญหาต้องวินิจฉัยประการสุดท้ายมีว่า จำเลยกระทำความผิดตามฟ้องหรือไม่ ในประเด็นแรกที่
ข้อเท็จจริงตามทางไต่สวนปรากฏว่ามูลกรณีคดีนี้เคยมีคำวินิจฉัยของศาลรัฐธรรมนูญที่ ๙/๒๕๕๗
และคำพิพากษาศาลปกครองสูงสุดในคดีหมายเลขแดงที่ อ.๓๓/๒๕๕๗ แล้ว นั้น องค์คณะผู้พิพากษาเห็นว่า
แม้มูลกรณีคดีนี้จะเคยมีคำวินิจฉัยของศาลรัฐธรรมนูญที่ ๙/๒๕๕๗ แล้วก็ตาม แต่คดีของศาลรัฐธรรมนูญดังกล่าว
คงพิจารณาวินิจฉัยแต่เพียงว่า ผู้ถูกร้อง (จำเลยคดีนี้) ใช้สถานะหรือตำแหน่งการเป็นนายกรัฐมนตรี
เข้าไปก้าวล่วงแทรกแซงเพื่อประโยชน์ของตนเอง ของผู้อื่น หรือของพรรคการเมืองในเรื่องการบรรจุแต่งตั้ง
โยกย้าย โอน เลื่อนตำแหน่ง เลื่อนเงินเดือนหรือการพ้นจากตำแหน่งของข้าราชการซึ่งมีตำแหน่งหรือเงินเดือนประจำ
และมีใช้ข้าราชการการเมือง ตามรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ มาตรา ๒๖๖ (๒) และ (๓)
อันมีผลให้ความเป็นรัฐมนตรีของผู้ถูกร้องสิ้นสุดลงเป็นการเฉพาะตัวตามมาตรา ๑๘๒ วรรคหนึ่ง (๗)
ประกอบมาตรา ๒๖๘ หรือไม่เท่านั้น ไม่มีประเด็นพิจารณาวินิจฉัยถึงความรับผิดทางอาญาของบุคคลใด
และผลของคำวินิจฉัยของศาลรัฐธรรมนูญดังกล่าวคงผูกพันศาลนี้ให้รับฟังได้เพียงว่า ความเป็นรัฐมนตรี
ของจำเลยได้สิ้นสุดลงแล้ว ส่วนคำพิพากษาศาลปกครองสูงสุดในคดีหมายเลขแดงที่ อ.๓๓/๒๕๕๗
ก็มีประเด็นเพียงว่า คำสั่งสำนักนายกรัฐมนตรีที่ ๑๕๒/๒๕๕๔ ลงวันที่ ๗ กันยายน ๒๕๕๔ ที่สั่งให้ นายถวิล
ไปปฏิบัติราชการที่สำนักนายกรัฐมนตรี และประกาศสำนักนายกรัฐมนตรี ลงวันที่ ๓๐ กันยายน ๒๕๕๔
ที่สั่งให้ นายถวิล พ้นจากตำแหน่งเลขาธิการสภาความมั่นคงแห่งชาติและแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งที่ปรึกษา
นายกรัฐมนตรีฝ่ายข้าราชการประจำ เป็นคำสั่งที่ขอด้วยกฎหมายหรือไม่เท่านั้น ไม่มีประเด็นพิจารณา
วินิจฉัยถึงความรับผิดทางอาญาของบุคคลใด ปัญหาว่าจำเลยกระทำความผิดอาญาตามฟ้องคดีนี้หรือไม่
จึงเป็นคนละประเด็นกับที่ศาลรัฐธรรมนูญและศาลปกครองสูงสุดได้วินิจฉัย และยังไม่มีศาลใดวินิจฉัยมาก่อน
จึงอยู่ในอำนาจศาลฎีกาแผนกคดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมืองที่จะวินิจฉัยตามพระราชบัญญัติ
ประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๖๑ มาตรา ๗๖ ประกอบ

พระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยวิธีพิจารณาคดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง พ.ศ. ๒๕๖๐ มาตรา ๑๐ การที่จะวินิจฉัยเกี่ยวกับความรับผิดทางอาญาของจำเลยในคดีนี้ นอกจากพิจารณาจากการกระทำของจำเลยแล้ว ยังต้องพิจารณาถึงเจตนาตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๕๙ และเจตนาพิเศษเพื่อให้เกิดความเสียหายแก่ผู้หนึ่งผู้ใดหรือโดยทุจริตอันเป็นองค์ประกอบความผิดทางอาญาตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๑๕๗ พระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๔๒ มาตรา ๑๒๓/๑ ประกอบพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๖๑ มาตรา ๑๙๒ ด้วย โดยศาลต้องไต่สวนพยานหลักฐานทั้งสองฝ่ายและศาลอาจเรียกพยานมาไต่สวนเองเพื่อค้นหาความจริงและใช้ดุลพินิจวินิจฉัยพยานหลักฐานทั้งปวง โดยจะไม่พิพากษาลงโทษจนกว่าจะแน่ใจว่า มีการกระทำความผิดจริงและจำเลยเป็นผู้กระทำความผิดตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๒๒๗ วรรคหนึ่ง ประกอบพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยวิธีพิจารณาคดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง พ.ศ. ๒๕๖๐ มาตรา ๘ วรรคสาม โดยเฉพาะตามรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๖๐ มาตรา ๒๙ วรรคสอง บัญญัติว่า “ในคดีอาญา ให้สันนิษฐานไว้ก่อนว่าผู้ต้องหาหรือจำเลยไม่มีความผิด ...” ดังนั้น หากพยานหลักฐานที่ปรากฏในสำนวนคดีนี้มีน้ำหนักมั่นคงรับฟังได้โดยปราศจากสงสัยจึงจะลงโทษจำเลยตามฟ้องได้ กรณีจึงไม่อาจนำเอาข้อเท็จจริงตามคำวินิจฉัยของศาลรัฐธรรมนูญและศาลปกครองสูงสุดดังกล่าว มาผูกพันให้ศาลนี้ต้องรับฟังตาม คงรับฟังคำวินิจฉัยของศาลรัฐธรรมนูญและศาลปกครองสูงสุดดังกล่าว เป็นพยานหลักฐานส่วนหนึ่ง ในส่วนประเด็นว่าจำเลยกระทำความผิดตามฟ้องหรือไม่ องค์คณะผู้พิพากษามีมติเสียงข้างมากเห็นว่า การกระทำความผิดตามฟ้อง นอกจากเจ้าพนักงานผู้มีหน้าที่โดยตรงในการปฏิบัติหน้าที่ต้องมีเจตนาในการปฏิบัติหน้าที่หรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่โดยมิชอบแล้ว เจ้าพนักงานผู้นั้นยังต้องมีเจตนาพิเศษเพื่อให้เกิดความเสียหายแก่ผู้หนึ่งผู้ใด หรือต้องมีเจตนาปฏิบัติหน้าที่หรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่โดยทุจริต ซึ่งเจตนาพิเศษนี้ต้องมีอยู่ในขณะกระทำความผิด สำหรับปัญหาว่า จำเลยมีเจตนาพิเศษเพื่อให้เกิดความเสียหายแก่ผู้หนึ่งผู้ใด ซึ่งในกรณีนี้คือเพื่อให้เกิดความเสียหายแก่ นายถวิล เปลี่ยนศรี หรือไม่นั้น พยานหลักฐานจากการไต่สวนได้ความจาก นายบัณฑูร สุภัคฉวนิช เลขาธิการนายกรัฐมนตรี พยานโจทก์เบิกความว่า ก่อนวันที่ ๕ กันยายน ๒๕๕๔ จำเลยโทรศัพท์มาสั่งการให้พยานทำเรื่องเสนอโยกย้าย นายถวิล เลขาธิการสภาความมั่นคงแห่งชาติ มาปฏิบัติราชการ

ที่สำนักนายกรัฐมนตรี แต่ นายบัณฑิต มิได้เบิกความถึงที่มาหรือมูลเหตุจูงใจที่ทำให้จำเลยสั่งการ ซึ่งการสั่งการดังกล่าวจำเลยในฐานะนายกรัฐมนตรีย่อมมีอำนาจที่จะกระทำได้ตามพระราชบัญญัติระเบียบบริหารราชการแผ่นดิน พ.ศ. ๒๕๓๔ มาตรา ๑๑ อันรวมถึงกำกับโดยทั่วไปซึ่งการบริหารราชการแผ่นดิน บังคับบัญชาข้าราชการฝ่ายบริหารทุกตำแหน่ง สั่งให้ข้าราชการซึ่งสังกัดกระทรวง ทบวง กรมหนึ่งมาปฏิบัติราชการสำนักนายกรัฐมนตรี กำกับดูแลทุกหน่วยงานของรัฐ และเป็นผู้บังคับบัญชาเจ้าหน้าที่ของรัฐ และข้อเท็จจริงยังได้ความจาก นายบัณฑิต อีกว่า สำนักเลขาธิการนายกรัฐมนตรีมีตำแหน่งลอยประมาณ ๗ ถึง ๘ ตำแหน่งที่คณะกรรมการข้าราชการพลเรือน (ก.พ.) อนุมัติเป็นกรณีพิเศษสำหรับแก้ไขปัญหาการบริหารราชการแผ่นดิน ในกรณีที่ไม่สามารถจะโยกย้ายไปลงตำแหน่งอื่นได้ เพราะบางครั้งตำแหน่งระดับสูงไม่วางให้สับเปลี่ยนคนได้ อันแสดงให้เห็นว่าการโยกย้ายให้มาดำรงตำแหน่งที่ปรึกษานายกรัฐมนตรีฝ่ายข้าราชการประจำ สำนักเลขาธิการนายกรัฐมนตรี เป็นเรื่องที่มีเหตุผลพิเศษเฉพาะกรณีจนถึงกับมีความจำเป็นที่จะต้องกำหนดตำแหน่งไว้รองรับล่วงหน้า ซึ่งในทางปฏิบัติที่ผ่านมาได้มีการพิจารณาโยกย้ายแตกต่างจากกรณีข้าราชการอื่นทั่วไป ประกอบกับจำเลยมิได้มีสาเหตุขัดแย้งอันใดกับ นายถวิล เป็นการส่วนตัวมาก่อน อันจะเป็นมูลเหตุจูงใจให้จำเลยประสงค์ที่จะกลั่นแกล้ง นายถวิล แต่อย่างไรก็ตาม จำเลยคงอ้างเหตุผลว่า รัฐบาลก่อนได้ประกาศสถานการณ์ฉุกเฉินที่มีความร้ายแรง โดยจัดตั้งศูนย์อำนวยการแก้ไขสถานการณ์ฉุกเฉิน (ศอฉ.) โดยมี นายถวิล เป็นกรรมการและเลขานุการ ซึ่งจำเลยอ้างว่านำไปสู่เหตุการณ์ความรุนแรงยิ่งขึ้น ส่งผลให้ประชาชนบาดเจ็บและเสียชีวิตเป็นจำนวนมาก รัฐบาลภายใต้การนำของจำเลยจึงต้องการเปลี่ยนตัวบุคคลที่ดำรงตำแหน่งเลขาธิการสภาความมั่นคงแห่งชาติ แสดงว่ากรณีมีเหตุที่จะโอน นายถวิล มาปฏิบัติราชการที่สำนักนายกรัฐมนตรีอยู่ก่อนแล้วโดยไม่ได้มีข้อคำนึงถึงว่าพลตำรวจเอก วิเชียร พงษ์โพธิ์ศรี จะยินยอมย้ายจากตำแหน่งผู้บัญชาการตำรวจแห่งชาติมาเป็นเลขาธิการสภาความมั่นคงแห่งชาติหรือไม่ ทั้งพลโท ภราดร พัฒนถาบุตร อดีตเลขาธิการสภาความมั่นคงแห่งชาติพยานจำเลยก็เบิกความว่า เมื่อมีการเปลี่ยนแปลงรัฐบาล โดยเหตุผลของความต้อการผู้ได้รับความไว้วางใจสูงสุดก็มีความชอบธรรมที่จะเปลี่ยนแปลงตัวเลขาธิการสภาความมั่นคงแห่งชาติได้ซึ่งถือเป็นเรื่องปกติ แต่เพื่อให้เกียรติผู้ดำรงตำแหน่งคนเดิมก็จะใช้เหตุผลว่าเพื่อความเหมาะสม เรื่องความไว้วางใจนี้ข้าราชการที่ทำงานด้านความมั่นคงเข้าใจกันและยอมรับการโยกย้ายด้วยความเต็มใจ ทั้งยังได้ความจากพลตำรวจเอก โกวิท ว่า ก่อนที่ นายถวิล จะมาดำรงตำแหน่งเลขาธิการสภาความมั่นคงแห่งชาติ มีพลโท สุรพล เผื่อนอัยกา ดำรงตำแหน่งดังกล่าวอยู่ก่อนแล้ว

เมื่อเข้าสู่สมัย นายอภิสิทธิ์ เวชชาชีวะ เป็นนายกรัฐมนตรี ก็มีการโอนย้ายพลโท สุรพล จากต้นสังกัดเดิม มาแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งที่ปรึกษานายกรัฐมนตรีฝ่ายข้าราชการประจำเอกเช่นเดียวกับกรณีของ นายถวิล ตามเอกสารหมาย จ.๑๑๔ หน้า ๑๑๙๐ เห็นได้ว่าการใช้ดุลพินิจของจำเลยในการโยกย้าย นายถวิล จึงเป็นไปตามแนวทางที่เคยปฏิบัติกันมาแต่เดิม แม้จะไม่มี การอ้างเหตุผลในการโยกย้ายว่าได้ปฏิบัติงาน โดยไม่มีประสิทธิภาพ มีข้อบกพร่อง หรือไม่สนองนโยบายของรัฐบาลก็ตาม ข้อเท็จจริงตามที่ได้วินิจฉัยมาแล้ว ยังไม่อาจฟังได้ว่า จำเลยมีเจตนาพิเศษเพื่อให้เกิดความเสียหายแก่ นายถวิล ส่วนปัญหาว่า จำเลยปฏิบัติ หรือละเว้นปฏิบัติหน้าที่โดยทุจริต ซึ่งโจทก์ฟ้องอ้างว่า จำเลยต้องการให้พลตำรวจเอก เปรี้ยวพันธ์ ตามาพงศ์ รองผู้บัญชาการตำรวจแห่งชาติ ญาติของจำเลยขึ้นดำรงตำแหน่งผู้บัญชาการตำรวจแห่งชาตินั้น การที่จะรับฟังข้อเท็จจริงว่าขึ้นตอนกระบวนการขอรับโอน นายถวิล มาแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่ง ที่ปรึกษานายกรัฐมนตรีฝ่ายข้าราชการประจำ เป็นส่วนหนึ่งและมีความเชื่อมโยงกับการขอรับโอน พลตำรวจเอก วิเชียร ซึ่งดำรงตำแหน่งผู้บัญชาการตำรวจแห่งชาติอยู่ เพื่อแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่ง เลขาธิการสภาความมั่นคงแห่งชาติแทน อันจะทำให้ตำแหน่งผู้บัญชาการตำรวจแห่งชาติว่างลง แล้วจะได้แต่งตั้ง พลตำรวจเอก เปรี้ยวพันธ์ ให้ดำรงตำแหน่งผู้บัญชาการตำรวจแห่งชาตินั้น ทางไตสวนไม่ปรากฏว่า มีประจักษ์พยานรู้เห็นมาเบิกความยืนยัน กรณีจำเป็นต้องพิจารณาจากพยานแวดล้อมที่ปรากฏในการไตสวน ซึ่งจะต้องพิจารณาข้อเท็จจริงทั้งในส่วนการกระทำและเจตนาของผู้ที่เกี่ยวข้องทุกคนประกอบกัน สำหรับการโอน นายถวิล อาจทำได้เมื่อผู้บังคับบัญชาซึ่งมีอำนาจสั่งบรรจุตามพระราชบัญญัติระเบียบ ข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑ มาตรา ๕๗ ทั้งสองฝ่ายได้ตกลงยินยอมในการโอนนั้นแล้ว และทำได้เมื่อได้รับอนุมัติจากคณะรัฐมนตรี ซึ่งในชั้นตอนนี้ พลตำรวจเอก โกวิท รองนายกรัฐมนตรี พยานจำเลยในฐานะผู้กำกับกับการบริหารราชการและสั่งและปฏิบัติราชการสำนักงานสภาความมั่นคงแห่งชาติ ในขณะนั้น เบิกความว่า เมื่อสำนักเลขาธิการนายกรัฐมนตรีมีหนังสือขอความเห็นชอบในการรับโอน นายถวิล พยานเห็นชอบโดยจำเลยมิได้มีการก้าวท้าวแทรกแซงสั่งการ ส่วน นางสาวกฤษณา พยานจำเลยซึ่งดำรงตำแหน่ง รัฐมนตรีประจำสำนักนายกรัฐมนตรีในฐานะรัฐมนตรีเจ้าสังกัดในขณะนั้น ก็เบิกความว่า อำนาจในการสั่งบรรจุ และแต่งตั้งข้าราชการพลเรือนให้ดำรงตำแหน่งที่ปรึกษานายกรัฐมนตรี ซึ่งเป็นตำแหน่งประจำในหน่วยงานระดับกรม เป็นอำนาจของเลขาธิการนายกรัฐมนตรี จึงไม่มีเหตุผลความจำเป็นใดที่พยานจะไม่เห็นชอบต่อข้อเสนอ ของเลขาธิการนายกรัฐมนตรี พยานจึงลงนามให้ความเห็นชอบยินยอมให้สำนักเลขาธิการนายกรัฐมนตรี

ทราบตามไปยังผู้บังคับบัญชาเจ้าของสังกัดของ นายถวิล จากข้อเท็จจริงดังกล่าวแสดงว่า พลตำรวจเอก โกวิท และ นางสาวกฤษณา ต่างพิจารณาให้ความเห็นชอบด้วยตนเองโดยลำพัง พยานหลักฐานจากการไต่สวน จึงไม่อาจบ่งชี้อย่างชัดแจ้งว่า บุคคลที่เกี่ยวข้องกับการโยกย้ายได้มีการคบคิดวางแผนกันล่วงหน้าในลักษณะ แบ่งหน้าที่กันทำกับจำเลยมาตั้งแต่แรก ทั้งหากจำเลยมีเจตนาตระเตรียมการให้รับโอน นายถวิล มาแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งที่ปรึกษานายกรัฐมนตรีฝ่ายข้าราชการประจำ และรับโอนพลตำรวจเอก วิเชียร ผู้บัญชาการตำรวจแห่งชาติมาแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งเลขาธิการสภาความมั่นคงแห่งชาติแทน เพื่อที่จะให้ตำแหน่งผู้บัญชาการตำรวจแห่งชาติว่างลงแล้ว การดำเนินการก็น่าจะต้องมีการแจ้งหรือทราบ พลตำรวจเอก วิเชียร ให้ยินยอมที่จะมาดำรงตำแหน่งเลขาธิการสภาความมั่นคงแห่งชาติเสียก่อน แต่ขณะที่ นายบัณฑูร จัดทำบันทึกขอรับโอน นายถวิล เมื่อวันที่ ๔ กันยายน ๒๕๕๔ จนถึงวันที่คณะรัฐมนตรี มีมติอนุมัติการโอน นายถวิล มาแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งที่ปรึกษานายกรัฐมนตรีฝ่ายข้าราชการประจำ เมื่อวันที่ ๖ กันยายน ๒๕๕๔ นั้น ไม่มีพยานปากใดยืนยันว่าจำเลยสั่งการหรือมอบหมายผู้ใดทราบ พลตำรวจเอก วิเชียร ผู้บัญชาการตำรวจแห่งชาติ ให้มาดำรงตำแหน่งเลขาธิการสภาความมั่นคงแห่งชาติ แต่อย่างไร ข้อเท็จจริงกลับได้ความจากพลตำรวจเอก วิเชียร พยานโจทก์เบิกความว่า หลังจากคณะรัฐมนตรีมีมติเห็นชอบ ให้ นายถวิล ไปดำรงตำแหน่งที่ปรึกษานายกรัฐมนตรีฝ่ายข้าราชการประจำ พลตำรวจเอก โกวิท ได้โทรศัพท์ มาทราบว่ามีตำแหน่งเลขาธิการสภาความมั่นคงแห่งชาติกำลังจะว่างลง พยานจึงตัดสินใจที่จะไปดำรงตำแหน่ง ดังกล่าวตามหนังสือฉบับลงวันที่ ๒๙ กันยายน ๒๕๕๔ เอกสารหมายเลข จ.๑๖๑ อันเป็นการยินยอม ภายหลังจากที่โยกย้าย นายถวิล ไปแล้วนานถึง ๒๒ วัน ซึ่งหากมีการสมคบคิดอันเป็นส่วนหนึ่งและ มีความเชื่อมโยงกันก็ไม่น่าจะต้องปล่อยเวลาให้ล่วงเลยนานถึงเพียงนี้ ยิ่งกว่านั้น ขณะที่จำเลยสั่งการ ให้โอน นายถวิล ก็ไม่มีข้อบ่งชี้ว่าจำเลยทราบว่าจะต่อมาภายหลังพลตำรวจเอก วิเชียร จะสมัครใจย้ายหรือไม่ หรือจะย้ายไปดำรงตำแหน่งใด เมื่อใด ย่อมรับฟังไม่ได้ว่าจำเลยสั่งการให้รับโอน นายถวิล โดยมีเจตนา เพื่อจะให้ตำแหน่งผู้บัญชาการตำรวจแห่งชาติว่างลง และก็ไม่อาจฟังได้ว่า การสมัครใจย้ายของพลตำรวจเอก วิเชียร เป็นผลโดยตรงจากการโยกย้าย นายถวิล อีกด้วย นอกจากนี้ แม้ นายบัณฑูร เลขาธิการนายกรัฐมนตรี จะมีบันทึกข้อความ ลับมาก ที่ นร ๐๔๐๑.๒/๘๓๐๓ ถึงรองนายกรัฐมนตรี (พลตำรวจเอก โกวิท) เพื่อขอรับโอน นายถวิล มาดำรงตำแหน่งที่ปรึกษานายกรัฐมนตรีฝ่ายข้าราชการประจำ โดยระบุว่า รัฐมนตรีประจำสำนักนายกรัฐมนตรี (นางสาวกฤษณา) ในฐานะรัฐมนตรีเจ้าสังกัดให้ความเห็นชอบ

และยินยอมการรับโอนแล้ว ตามเอกสารหมายเลข ๑๑๔ หน้า ๑๒๐๓ และ ๑๒๐๔ แต่ความจริงนางสาวกฤษณา ยังมีได้ให้ความเห็นชอบ อันเป็นการแจ้งข้อความที่ไม่ถูกต้องหรือมีลักษณะเป็นการปกปิดความจริงที่ควรแจ้งให้อีกฝ่ายทราบเพื่อพิจารณายินยอมให้โอน และยังมีการแก้ไขวันที่ทำเอกสารจากวันที่ ๔ กันยายน ๒๕๕๔ เป็นวันที่ ๕ กันยายน ๒๕๕๔ ก็ตาม แต่ก็ไม่ปรากฏว่าจำเลยรู้เห็นเกี่ยวข้องกับข้อความในเอกสารฉบับดังกล่าวด้วย ส่วนการดำเนินการในการขอรับโอน ขอรับความเห็นชอบ และเสนอคณะรัฐมนตรีได้มีมติอนุมัติตามที่สำนักเลขาธิการนายกรัฐมนตรีเสนอ รวมทั้งการที่จำเลยได้มีคำสั่งให้ นายถวิล ไปปฏิบัติราชการที่สำนักนายกรัฐมนตรีใช้เวลาเพียง ๔ วัน นั้น ก็ได้รับความจาก นายบัณฑูร และ นายพงษ์ศักดิ์ ศิริวงษ์ อดีตผู้อำนวยการสำนักบริหารกลาง สำนักเลขาธิการนายกรัฐมนตรี เบิกความว่าการเสนอแต่งตั้งโยกย้ายเป็นเรื่องที่ต้องเร่งรัดให้ทันต่อการเข้าประชุมคณะรัฐมนตรีเป็นเรื่องปกติและเกิดขึ้นบ่อย พยานโจทก์ทั้งสองปากนี้เบิกความตรงไปตรงมา ไม่มีพฤติการณ์สื่อให้เห็นว่าเป็นการเบิกความเพื่อช่วยเหลือจำเลย คำเบิกความในส่วนนี้ จึงมีน้ำหนักให้รับฟังได้ ประกอบกับผู้ที่แจ้งว่าการรับโอน นายถวิล เป็นเรื่องที่มีความจำเป็นเร่งด่วน จึงขอให้นำเสนอคณะรัฐมนตรีเป็นวาระจร คือ นางสาวกฤษณา จำเลยเพียงแต่อนุมัติตามที่ได้ออกมาเท่านั้น ดังนั้น การเร่งรีบดำเนินการดังกล่าวจึงไม่ถือเป็นข้อพิรุธของจำเลย นอกจากนี้แล้ว ข้อเท็จจริงคงได้ความว่าจำเลยมีส่วนในการดำเนินการโยกย้าย นายถวิล ให้พ้นจากตำแหน่งเลขาธิการสภาความมั่นคงแห่งชาติ โดยจำเลยเป็นผู้อนุมัติให้นำเรื่องดังกล่าวเสนอต่อคณะรัฐมนตรีเพื่ออนุมัติ ในวันที่ ๖ กันยายน ๒๕๕๔ ทั้งจำเลยได้ร่วมประชุมคณะรัฐมนตรีและร่วมลงมติอนุมัติให้ นายถวิล พ้นจากตำแหน่ง เมื่อได้รับอนุมัติจากคณะรัฐมนตรีแล้ว จำเลยก็ออกคำสั่งสำนักนายกรัฐมนตรีที่ ๑๕๒/๒๕๕๔ ลงวันที่ ๗ กันยายน ๒๕๕๔ ให้ นายถวิล ไปปฏิบัติราชการที่สำนักนายกรัฐมนตรี ซึ่งการดำเนินการดังกล่าวเป็นกระบวนการและขั้นตอนของกฎหมายในการโอนย้ายข้าราชการระดับสูง การกระทำของจำเลยในส่วนนี้ จึงย่อมไม่อาจนำมารับฟังว่า จำเลยมีเจตนาทุจริตเพื่อประโยชน์ของพลตำรวจเอก เปรี้ยวพันธ์ ส่วนเรื่องที่ ร้อยตำรวจเอก เฉลิม อยู่บำรุง รองนายกรัฐมนตรีในขณะนั้นให้สัมภาษณ์ในเชิงกดดันพลตำรวจเอก วิเชียร ดังกล่าวเมื่อร้อยตำรวจเอก เฉลิม มิใช่รัฐมนตรีเจ้าสังกัดที่มีอำนาจในการให้ความเห็นชอบและยินยอมในการโอน และรับโอน นายถวิล หรือพลตำรวจเอก วิเชียร กรณีจึงเป็นเพียงการแสดงความคิดเห็นส่วนตัวของ ร้อยตำรวจเอก เฉลิม ทั้งไม่มีพยานแวดล้อมกรณีหรือพยานอื่นใดที่มีน้ำหนักมาประกอบ พยานหลักฐานจากการไต่สวนไม่มีน้ำหนักมั่นคงเพียงพอให้เชื่อได้ว่า จำเลยกระทำโดยมีเจตนาพิเศษเพื่อประโยชน์ของ

พลตำรวจเอก เปรียวพันธ์ จากเหตุผลที่วินิจฉัยแล้ว เมื่อไม่ปรากฏว่าจำเลยมีเจตนาพิเศษในการกระทำความผิด เพื่อให้เกิดความเสียหายแก่ผู้หนึ่งผู้ใดหรือโดยทุจริต จำเลยจึงไม่มีความผิดฐานเป็นเจ้าพนักงานปฏิบัติ หรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่โดยมิชอบ เพื่อให้เกิดความเสียหายแก่ผู้หนึ่งผู้ใด หรือปฏิบัติหรือละเว้น การปฏิบัติหน้าที่โดยทุจริต และฐานเป็นเจ้าหน้าที่ของรัฐปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติอย่างใดในตำแหน่ง หรือหน้าที่ หรือใช้อำนาจในตำแหน่งหรือหน้าที่โดยมิชอบ เพื่อให้เกิดความเสียหายแก่ผู้หนึ่งผู้ใด หรือปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่โดยทุจริตตามฟ้อง เมื่อวินิจฉัยดังนี้แล้ว ปัญหาข้ออื่นไม่จำเป็นต้องวินิจฉัย เพราะไม่อาจทำให้ผลคดีเปลี่ยนแปลงไป

พิพากษายกฟ้อง.

นายชัยเจริญ ดุษฎีพร

นายอำพันธ์ สมบัติสถาพรกุล

นายสาคร ตั้งวารณวิบูลย์

นายเกษิตศ มงคลศิริภัทรา

นายธนิต รัตนะผล

นายภพพิสิษฐ สุชะพิสิษฐ์

นายภัทรศักดิ์ วรรณแสง

นายอุดม วัตตธรรม

นายสมเกียรติ ตั้งสกุล